

[Pürschel.]

tale, at der har fundet Prisstigninger Sted paa Livsfordødelighederne, hvilket skulde være en Motivering for Lønforhøjelse? Thi det er naturligvis rigtigt, at naar Smørprisen i denne Uge sank 10 Øre, og Smørret saa i næste Uge maaske stiger 5 Øre, saa kan man tale om en Prisstigning; men hvis man benytter denne Prisstigning som Begrundelse for, at Lønninger, der er fastsat under en 10 Øre højere Smørpris, skulde forhøjes, saa vil enhver se, at det er saa som saa med Sandheden.

Men derpaa vil jeg gøre nogle Bemærkninger om det principielle Spørgsmaal. En meget kendt Roman om den fransk-tyske Krig lader en fransk General sige umiddelbart før Slaget ved Sedan: Men dér ligger jo den belgiske Grænse! Han er forfærdet over, hvor nær man er kommet denne Grænse, og dette fik en afgørende Indflydelse paa det Nederlag, som den franske Hær led ved den Lejlighed. Derfor kan det være ganske interessant at pege paa, hvor langt man er naaet her i Landet i Retning af Omskabelse af Mentaliteten, og det fremgaar klart af hele denne Situation.

Det er for det første en Omskabning af den socialdemokratiske Mentalitet, der har fundet Sted. Gang paa Gang ser man gennemført Forbud imod Strejke, det, der har været Socialdemokratiets kraftigste Vaaben gennem Tiderne, det, man har sagt var deres helligste Ret. Og saa hører vi nu Gang paa Gang, at Samfundet kan ikke taale disse mægtige Konflikter. Men hele denne Situation med de to store Hære, der marcherer op imod hinanden, er jo en logisk Følge af den Politik, man fra Socialdemokratiets Side har ført: Alt ind under De samvirkende Fagforbund.

Dette har været Løsenet, og der maa for dette Parti være noget tragisk i, at netop som man nærmer sig dette Maal, netop naar man har faaet organiseret denne Stat i Staten, og netop naar denne Stats Førstemænd lægger deres Haand paa Statens Ror, netop i det Øjeblik maa disse ledende Folk sige: Den Situation, vi har skabt, kan ikke bæres af det Samfund, vi lever i.

Det er det, der sker ved disse gentagne Lovforslag. Forbudet mod Sympatistrejker, som staar her i Loven, vender sig direkte mod den Solidaritet inden for Arbejderklassen, som har været Socialdemokratiets store Løftestang. Denne Lovgivning er principielt uforenelig med Eksistensen af de store Organisationer, som i første Række Arbejderklassen har været interesseret i at skabe. Og naar man her si-

ger, at Samfundet kan ikke taale en saadan Lønkonflikt, hvad betyder det saa? Det betyder, at man siger, at Samfundet i dets nuværende Situation kan ikke taale Klassekampen, det, hvorved de Herrer har vundet frem. Det er det, dette Forslag siger; naar man vil være ærlig, maa man erkende det.

Og hvis dette nu var en Undtagelsessituationen — men det er det jo ikke. Vi hører Gang paa Gang fra Regeringens Side dette sagt, at man maa være forberedt paa, at den Erhvervsituation, hvori vi er, vil fortsættes Aar igennem, og det vil sige, at vi Aar efter Aar vil komme i den Situation, at Regeringen maa staa op og sige: Vi kan ikke taale en stor Lønkamp her i Landet, vi kan ikke taale det, der er Klassekampen.

Hvis man ikke kan se, hvad dette betyder nu — og det er der maaske nogle, der ikke kan se —, vil man utvivlsomt faa det at se i en ikke alt for fjern Fremtid. Thi dette, at man ikke vil taale Lønkampen i et Samfund, er ikke nogen Tanke, som er fremmed for Nutiden. Men hvor finder vi den udtrykt klart og gennemført konsekvent? I Tyskland, i Italien, i Tyrkiet og i Rusland. Dér finder man disse Tanker gennemført konsekvent, og det er dette Naboland, til hvilket man nærmer sig, saadan at man nu kan se Grænsen, og denne Grænse kan være af afgørende Betydning for Kampens Forløb.

Det vil jeg gerne pege paa ved denne Lejlighed, fordi de Folk, der staar i første Række i Kampen, saaledes som Ministrene og Partiernes ledende Mænd og Ordførere gør det, meget let kan være udsat for i Kampens Hede at overse, hvor langt man er kommet, og det tror jeg er ganske nyttigt at gøre sig klart. Det er ikke blot den socialdemokratiske Mentalitet her i Landet, der er omskabt, fra alle Sider, selv fra de Folk, der til daglig taler højest om Demokrati og om Liberalisme, hører vi i denne Situation Kravet om en tvungen Voldgift, som principielt ikke er saa forfærdelig meget forskellig fra det, der foreslaas af Statsministeren, som i Virkeligheden ogsaa betyder en Fastslaaen ved et Samfundsorgan af de Lønninger, hvormed Samfundet skal arbejde. Og hele dette peger da bort fra den Ordning af Arbejds- og Lønforholdene, som vi har her, af Organisationsforholdene, som vi har dem i Samfundet, hvori vi lever. Hele dette peger paa, at det maa være en Opgave for dette Samfund at erkende, hvor langt det er kommet, og at søge Veje, ad hvilke man kan skabe